

Otro Mundo

Nu hij de Spaanse grens was gepasseerd, draaide hij het raampje van zijn auto nog verder open. Een diepe zucht van verlichting kwam uit zijn longen. Hij rook de zoete geur van vrijheid, alsof een vleug sinaasappelaroma zo de auto binnen zweefde. Elke meter voerde hem verder weg van wat hij wilde vergeten. Het zenuwtrekje onder zijn linkeroog voelde hij niet meer en zijn schouders ontspanden zich, terwijl hij de warme voorjaarslucht opsnoof. Hij had geen zin in de snelweg, hij nam liever zijn eigen route. Op de snelweg hoor je niet bij het land, je bent als een trekvogel die hoog overvliegt. Maar hier was hij thuis, het was het land waar hij zich definitief zou vestigen.

Ondanks de vrachtwagens en de talloze verkeerslichten in elk dorp voelde hij een kalme opluchting. Hier geen verstikkend Nederland, geen regels en regen. Zijn linkerarm bungelde losjes uit de auto. Hij neuriede een melodietje en de motor klonk onverstoort. Nog een dag rijden, dan zou hij bij zijn pas aangekochte landhuis aankomen. De prijzen voor vastgoed waren in Spanje belachelijk laag, zeker in Extremadura, waar geen toerist komt en bijna niemand meer woont. Hij had het huis met een grote lap grond eromheen voor een habbekrats kunnen kopen, zijn garagebox in Nederland was duurder geweest. Het was dan ook een bouwval, maar hij zou het opknappen, restaureren en in oude glorie herstellen volgens de traditionele bouwstijl van Extremadura. Otro Mundo. Op een dag zou de naam op de rustieke gevel geschilderd worden.

Het schemerde al toen hij eindelijk Montánchez op de borden zag staan. Hij voelde dezelfde opwinding als vroeger, toen ze als gezin terugkwamen van vakantie en na twee dagen rijden voor het eerst weer 'Amsterdam' op de borden zagen staan. Thuis, waar je leven zich afspeelde, waar dromen en verlangens wachtten op vervulling. Vanaf vandaag was dat Montánchez. Het landgoed zou hem betekenis geven, een buitenplaats in Spaans niemandsland.

Aan de rand van het dorp sloeg hij een onverhard pad in en reed tussen de steeneiken door in de richting van het huis. Met moeite ontwaarde hij de contouren van zijn toekomst. Er brandde nergens licht; een lichtbron buiten, dat zou een van zijn eerste klussen zijn. Moe en bezweet stapte hij uit. Hij rekte zich uit en trok het overhemd los van zijn plakkerige rug. Hij keek naar het huis dat er eenzaam en kaal bij stond met als enige versiering het gras, dat slordig langs de dorpel groeide. De ramen waren afgedekt met donkere houten luiken. Het huis voelde troosteloos en koud aan, net als zijn vroegere leven, maar hij zou het eigenhandig opbouwen en erin gaan wonen. In de tuin achter het huis zou hij twee vakantiehuisjes bouwen, en dat was nog maar het begin. Er zouden meerdere terrassen komen met zon- en schaduwplekken, en verder een groot zwembad dat zorgde voor afkoeling in de warme maanden. De vergunning die hij had aangevraagd voor de bouw zou nu bij de post moeten zitten, bedacht hij. Hij haalde de sleutel van de voordeur uit zijn broekzak.

De gang was leeg. Geen vergunning op de deurmat, zelfs geen andere post! Het spiertje onder zijn linkeroog trilde even, maar hij herpakte zich. *Tranquilo señor!* Het was duidelijk dat hij zijn gejaagde tempo dat hem vroeger zo eigen was voorgoed achter zich moest laten. Geen snelwegen meer, misschien zelfs geen verharde wegen. Morgen zou hij naar het gemeentehuis gaan en de zaak regelen. Hier mocht alles, ruimte genoeg. De bouwvergunning was een puur formele afhandeling, daarna kon hij beginnen.

's Avonds, toen hij zijn meegebrachte kampeeruitrusting beneden had uitgestald en de koelte bezit had genomen van het landschap, ging hij op een oude rieten stoel zitten die hij had gevonden op de veranda. Hij leunde met zijn ellebogen op zijn knieën en staarde het donkere dal in. De tijd knikkebolde onder het monotone gesnor van een nachtzwaluw. Op deze plek, op de puinhopen die een ander had achtergelaten, zou hij opnieuw beginnen. Hij zou gaan bouwen zoals hij het wilde.

Hoewel hij nu verder weg was dan ooit, dacht hij terug aan de afgelopen jaren. Wat had hij achter zich gelaten in het benauwde Nederland? Stapels projecten met evenzoveel meningsverschillen, een overvolle agenda, een mislukt huwelijk en ten slotte een lange burn-out met ontslag als gevolg. Ze mochten hem graag, het was niet persoonlijk bedoeld, zeiden ze, maar regels waren nu eenmaal regels en financieel was het niet verantwoord meer geweest hem in dienst te houden. Daarna was hij druk geweest met solliciteren. Hij en solliciteren: alleen het idee al was stuitend geweest, laat staan de resultaten ervan. Zijn mooiste pak aantrekken en het niet worden, hij had er genoeg van gekregen.

Hoe anders was het in deze verlatenheid. Hier was alleen lucht en ruimte en uitgestrektheid. Geen laptopassen meer, geen vergaderingen. Niet meer die permanente tegenkrachten. Geen druk in het hoofd, geen deadlines en regels, behalve dan de regel dat er niet volgens agenda wordt gewerkt. Hij zou eraan moeten wennen, zeker, maar uiteindelijk zou het een verademing zijn. Niet benauwd, maar benieuwd, zo ging hij leven.

'Ont-spanje!' zei hij vermakelijk tegen zichzelf.

Het donkere dal zei niets terug en ook de nachtzwaluw deed er het zwijgen toe.

Toen hij de volgende ochtend wakker werd, schoot hij overeind. Hoorde hij een hop roepen? Hij schoof het raam iets meer open. Ja, een hop! Maar ook zingende kuifleeuweriken, grauwe gorzen en roodborsttapuiten. En dat alles op de nuchtere maag, hij moest gewoon nog opstaan. Hij plofte weer neer in zijn kussen, legde zijn handen onder zijn hoofd en dacht aan het totaalpakket dat hij zou samenstellen. De vakanties die hij in deze streek had doorgebracht leerden hem in ieder geval hoe het niet moest. Spanjaarden zijn als de muil dieren in het dorp: lui, dom en koppig. Ze doen er niks voor om hun vakantie huisjes te verhuren, de meeste tijd van het jaar staan ze leeg en het interesseert ze niets. Maar hij zou laten zien wat ondernemerschap is. Hij zou vakantie huisjes aanbieden inclusief uitgezette wandelroutes en pakkende beschrijvingen van de geschiedenis en het landschap, met mogelijkheden voor het

bestellen van gerechten uit de streek, met door hem georganiseerde vogelexcursies in de omgeving. Zijn vakantiehuisjes zouden een groot deel van het jaar vol zitten.

Maar nu eerst die vergunning, hij wilde het liefst vandaag nog aan de slag. Hij had hem al een paar maanden geleden aangevraagd en hij zou er nu toch wel moeten zijn. Hij reed naar het gemeentehuis. Een smalle weg voerde langs witgepleisterde huizen waar al minstens honderd jaar niemand meer leek te wonen. Op de hoek van de straat veegde een oud vrouwtje de stoep schoon. Opeens stond hij op het centrale plein van het dorp. Er was geen wind en de zon stond al hoog. Vale gierzwaluwen vlogen af en aan en drongen de gaten van de eeuwenoude kerkmuren binnen. Boven op de kerktoren nestelden ooievaars. Behalve de vogels was er bijna niemand te bekennen, alleen in de verte zag hij een man zitten in de behaaglijke schaduw van een steeneik. Hoog boven het gemeentehuis cirkelden gieren in eindeloze kringen rond.

Het gemeentehuis van Montánchez was nog kleiner dan hij had gedacht. In de kamer zaten de burgemeester en een ambtenaar tegenover hem. Hij was de eerste en enige in weken die zich hier meldde, zo leek het, hoewel de grote stapel dossiers op de hoek van de tafel anders deed vermoeden. De televisie stond aan, de ambtenaar wilde de loterij graag volgen. Tussendoor was er tijd voor zijn bouwaanvraag, die de ambtenaar ergens van onderop de stapel vandaan viste.

‘Wie is uw advocaat?’ vroeg de burgemeester. Zijn donkere wenkbrauwen fronsten zich, zodat ze elkaar raakten en samen een harige rups vormden.

Hij keek de mannen verbaasd aan en zei: ‘Niet nodig, het gaat om een bouwvergunning.’

‘Bouwen in landelijk gebied gaat lastig worden, heeft niemand u dat verteld? Zonder advocaat kunt u het vergeten, het is *rustico* grond!’ De ambtenaar en de burgemeester keken naar hem alsof hij het domste kind van de klas was.

‘Mijn architect gaf aan dat het ongetwijfeld goed zou komen.’ Zijn ongeduld en irritatie kwamen sneller op dan de zon die ochtend.

De ambtenaar bekeek de bouwaanvraag nog eens goed, wat een eeuwigheid leek te duren, schraapte zijn keel en schudde toen meewarig het hoofd terwijl hij het dossier dichtsloeg. Henri kreeg geen lucht meer. De spiersamentrekking onder zijn linkeroog wilde nu niet weggaan. Wie dachten ze wel dat ze voor zich hadden?

‘Wat is er zo lastig aan? Bij de aanvraag heb ik er niets over gehoord. Ik wil zo snel mogelijk die vergunning!’ Zijn Spaans was weleens vloeiender geweest, maar het volume compenseerde dit keer veel. Om het af te maken ging hij er bij staan, hoewel hij zittend ook al uitlopende boven deze Spaanse lilliputters.

De burgemeester glimlachte minzaam, waardoor de rups in tweeën brak. ‘Dat is afhankelijk van het waterschap. Als zij akkoord gaan, nemen wij het dossier verder in behandeling.’

Ondertussen schalden de loterijnummers door de kamer.

‘En wanneer gaat het waterschap akkoord? Kan dat deze week nog?’ vroeg hij schor.

‘Daar gaan wij niet over. Anders komt u volgende maand nog eens terug?’ De rupsen bewogen niet, kwamen geen millimeter van hun plek.

‘Bingo!’ riep de ambtenaar, terwijl hij opsprong.

Hij vertrok, hij moest frisse lucht inademen. Buiten brandde de verstikkende zon ongenadig op zijn melkwitte benen, terwijl hij midden op het withete plein verdwaasd om zich heen keek.

Hij was woedend. Hij wilde woedend zijn over de tekortkomingen van die dorpingen die alleen maar aan zichzelf dachten en volstrekt willekeurige onzin naar zijn hoofd slingerden. Hij wilde woedend zijn over de streken van zijn werkgever, over Nederland, over Spanje, over de hele wereld, hij wilde het uitgillen van frustratie over kleine en grote teleurstellingen, over zijn eigen verwachtingen. Hij wilde kwaad zijn op iedereen, maar de waarheid was dat hij kwaad was op zichzelf.

Hij moest weg uit deze oven. Verderop zag hij de man nog steeds in de schaduw van de grote eik zitten. Een oud baasje dat hier al eeuwen woont. Hij liep naar hem toe en nam plaats op de bank naast hem. Nog altijd stampvoette zijn hart in zijn binnenste. De man knikte vriendelijk naar hem, en tekende met zijn wandelstok in het zand.

De man zei niets, en hij kon zelf ook niets uitbrengen. Zijn ademhaling was hoog, hij kon niet tot rust komen. Hoe kon hij zijn nieuwe toekomst voor zich zien? Er was geen andere wereld, behalve als hij in zichzelf een andere wereld wist te vinden.

Ze zaten stilzwijgend naast elkaar, bijna een half uur lang. Hij dacht na, en nog altijd tekende de man in het zand. Behalve dat gebeurde er eigenlijk niets, totdat de man hem aankeek. De man gaf hem twee korte tikjes op zijn knie en stond op. Rustig wandelde hij het plein over en verdween in een van de smalle straten.

Hij bleef nog lang zitten. Van jezelf weglopen, het kon niet. Met de punt van zijn schoen roerde hij in het zand.